

priložil desetak in rekel materi: »Meni je vsekako posebno na tem, da ozdravite. Jemljem torej nase del stroškov in v resnici želim, da bi vam mogel dati kaj več.«

Tudi stric je dal dva goldinarja, češ, da hoče dopolniti, kar manjka do štiridesetih goldinarjev.

Konopaskovka se je branila denarja. A ko so jo prisilili, ni dovolila, da bi jo sina peljala v Toplice. Bala se je, da si otroka sama kaj nakopljeta.

Abraham jo je pa tolažil. Pripomnil je: »Kadar pojdem v Prago po blago, bosta dečka lahko privezala svoj voziček k mojemu vozu, pa vas potegnejo konji. Iz Prage do Toplic boste pa lahko prišli.«

Zdaj je mati privolila. Določili so dan, kdaj odrinejo. To se bo zgodilo, ko bo vreme stanovitnejše in toplejše. In kopel bo takrat bolj pomagala.

Frafer Sabbas.

Občudovanja so vredni vojaki, vrli sinovi mile Avstrije, ki stoje trdno kot zid ob Soči in se ne umaknejo niti za ped. Toda vredni so tudi posebnega spoštovanja še posebno tisti, ki v blagor sirot in revežev vzdrže mesec za mesecem v največjih nevarnostih v Gorici. Čast njim, ki delé tolažbo zbežanim in zapuščenim dušam in jih krepčajo z angelskim kruhom ob mizi Gospodovi. Čast njim, ki osirotele in zapuščene siromake tudi na telesu hranijo in jim teše lakoto. V solnčni Gorici je ostalo iz teh vzvišenih namenov več duhovnikov. Med temi tudi dva očeta kapucina: o. Janez Reberc in o. Gabriel Bajec. S čudovito požrtvovalnostjo in vnemo lomita zapuščenim vernikom dušni kruh ter tolažita, navdušujeta in obračata srca kvišku k Očetu v nebesih.

Toda ne smemo prezreti še enega kapucina, ki je tudi izredno zaslužen. Poznajo ga reveži na kapucinski samostanski porti. Okoli 90 se jih zbira vsak dan, da jih nasičuje. Koliko dela in skrbi! Podpira ga veledušno mestno občinstvo. Vendar ni nikakor šala, za vse te reveže pripraviti in skrbeti, da nobeden izmed njih ne pojde domov s praznim želodcem. Na sliki ga vidimo, kako zadovoljno in veselo deli ubogim sirotam skrbno pripravljeno kosilce. Ostal je tamkaj v Gorici sam, prostovoljno, iz ljubezni do revežev in priljubljenega samostana, kjer je služil Bogu in ljudem že toliko let.

Fr. Sabbas Rubbia je njegovo ime. Doma je v Gorici iz odlične in bogate družine. Vstopil je iz poklica v kapucinski red l. 1894. Vztrajal je, čeravno se mu je začetek moral težak zdeti. In zdaj pozna v Gorici skoraj vsakdo ljubeznivega kapucinskega vratarja. Ljub je Bogu in ljudem. Kar dobrega izkazuje revežem, je pa še posebe zapisano v knjigi življenja.

(»Ilustr. Glasnik«.)

Iz bojnega okoliša: Frater Sabbas razdeljuje kosilo goriškim revežem.